

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NICHOLAS
SPARKS

PRIVEȘTE-MĂ!

PROLOG

Se afla la Washington abia de o zi, suficient însă ca să-și dea seama că nu era genul de loc în care i-ar fi plăcut să trăiască. Era prea turistic și tot orașul părea să fi crescut otova, fără niciun fel de plan urbanistic. În vreme ce, așa cum se așteptase, cartierul istoric era plin de case cu verande largi, cu coloane impozante, lambriuri elaborate și arbuști de magnolie etalându-și coroanele bogate în grădini, aceste cvartale încântătoare făceau loc, treptat, unei zone comerciale cu malluri fistichii, magazine, lanțuri de restaurante și reprezentanțe auto. Traficul nesfârșit șerpuia prin cartierele comerciale, devenind și mai greu de suportat în lunile caniculare.

Dar campusul UNC Wilmington fusese pentru el o surpriză plăcută. Cumva, își imaginase un loc încărcat de arhitectura greoaie și urâtă a anilor '60-'70. Puține clădiri datau însă din acea perioadă, mai ales la periferia campusului. Corpurile centrale se dovediseră o adevărată oază – alei umbrite și peluze bine îngrijite, alături de coloanele și fațadele de cărămidă roșie ale amfiteatrelor Hoggard și Kenan, lucind în lumina soarelui de amiază târzie.

Îi plăcu, de asemenea, și parcul din centrul campusului. Acolo se afla un turn cu ceas și, prima dată când sosise, admirase imaginea orologiului reflectată în micul lac, cu limbile sale uriașe poziționate invers în oglinda apei. Câtă vreme avea

un manual deschis în poală, putea sta și urmări activitățile din jur, aproape nevăzut de studenții care treceau pe lângă el, absorbiți de propriile gânduri.

Era cald pentru sfârșitul lui septembrie, iar studenții erau îmbrăcați în pantaloni scurți și tricouri, care lăsau să li se vadă pielea bronzată de soarele verii. Se întrebă dacă mergeau așa și la cursuri. Și el, asemenea lor, se afla în campus ca să studieze. Venise în acel loc, lângă lac, de trei ori în trei zile, dar de fiecare dată i se păruse că sunt prea mulți oameni în jur, că ar putea fi văzut și nu voia să-și aducă aminte cineva de el. Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se mute în altă zonă, dar, în cele din urmă, decise că n-avea niciun motiv să facă asta. Din câte își putea da seama, nimănui nu părea să-i pese de el.

Era aproape, foarte aproape, dar pentru moment era important să aibă răbdare. Trase adânc aer în piept, ținându-l în plămâni, înainte ca, în cele din urmă, să-l elibereze. Pe alee zări câțiva studenți mergând spre clasă, cu rucsacurile agățate pe umăr, dar, la acel moment al zilei, mult mai mulți studenți hotărâseră să-și înceapă weekendul mai devreme. Ici-colo, studenții erau adunați în grupuri de trei-patru persoane, discutând și bând din sticle de apă în care bănuia că ar fi fost, de fapt, alcool, în vreme ce doi tipi bine făcuți, desprinși parcă din pliantele de reclamă, aruncau un frisbee înainte și înapoi, sub privirile prietenelor lor, care tăifăsuiau pe margine. Observă un bărbat și o femeie certându-se, iar femeia, cu fața roșie de indignare, îl îmbrânci la un moment dat pe bărbat, furioasă. Zâmbi, simțind, cine știe de ce, o oarecare complicitate cu tânăra, dar și o invidie ascunsă, căci, spre deosebire de el, femeia nu era obligată să-și ascundă sentimentele. La o oarecare distanță de acel cuplu, un alt grup de studenți juca fotbal american cu relaxarea specifică oamenilor care n-au nicio grijă reală pe cap.

Își imagină că mulți dintre studenții pe care îi vedea plănuseră să iasă în oraș în seara aceea sau în noaptea următoare. În case ale frațiilor locale. Ale comunităților. În baruri. În cluburi. Pentru mulți dintre ei, weekendul avea să înceapă în acea seară, căci multe grupe de studenți nici nu aveau cursuri vi-nerea. Fusese surprins când aflase prima dată asta; având în vedere costurile ridicate ale educației universitare, ar fi putut jura că studenții ar fi vrut să petreacă mai mult timp în sălile de curs, alături de profesorii lor, nu să aibă un weekend de trei zile. Se gândi apoi că orarul le convenea și studenților, și profesorilor. Oare nu dorește toată lumea ca lucrurile să fie facile în zilele noastre? Nu toți vor să depună cât mai puține eforturi cu putință? Să profite la maximum de „scurtături“?

Ba da, se gândi el. Era exact ce învățau studenții aici: că deciziile dificile nu erau necesare, că nu era chiar așa important să iei decizia corectă, mai ales dacă asta atrăgea după sine un efort suplimentar. De ce să studiezi sau să încerci să schimbi lumea într-o după-amiază de vineri, când te puteai bucura de soarele blând al toamnei?

Privind în stânga și în dreapta, se întrebă câți dintre studenții de acolo se gândiseră vreodată serios la ce avea să le rezerve viitorul. Cassie făcea asta, își aminti el. Ea se gândea mereu la viitor. Își făcea planuri. Își schițase viitorul încă de la șaptesprezece ani, deși, își dăduse el seama, era ceva fals în felul cum vorbea despre viitor și se vedea că nu credea cu adevărat în forțele proprii, iar chipul pe care-l arăta lumii nu era cel adevărat. Altfel, de ce ar fi luat deciziile pe care le luase?

El încercase să o ajute. Făcuse ce trebuia făcut, respectase legea, trimisese rapoarte la poliție, discutase chiar cu adjunctul procurorului. Până în acel moment, crezuse în regulile societății. Credea cu naivitate că Binele va triumfa asupra Răului, că pericolul putea fi stăvilit, că evenimentele puteau fi controlate. Regulile puteau face o persoană să se simtă în siguranță. Cassie crezuse și ea asta – în definitiv, nu asta sunt învățați

copiii, încă de când sunt foarte mici? Altfel de ce le-ar spune părinții lucrurile pe care li le spun? Uită-te atent, și în stânga, și în dreapta, atunci când traversezi strada! Nu te urca în mașina unui necunoscut! Spală-te pe dinți! Mănâncă toate legumele! Pune-ți centura de siguranță! Iar lista continua mereu și mereu – erau regulile menite să ne protejeze și să ne salveze.

Dar regulile puteau fi și primejdioase, aflate el. Regulile se refereau la oameni în general, nu la individualități, și cum oamenii erau condiționați, încă din copilărie, să accepte regulile, era ușor să le urmeze orbește. Să creadă în sistem. Era mai ușor să nu se gândească la posibilitățile aleatorii. Însemna că oamenii nu trebuiau să se gândească la potențialele consecințe, iar când soarele strălucea în după-amiezile de vineri, se puteau juca cu frisbee-ul fără nicio grijă.

Experiența era cel mai dur dascăl. Timp de aproape doi ani, nu se putuse gândi decât la lecțiile pe care i le oferise viața. Aproape îl epuizaseră, dar, încet-încet, un sentiment de limpezime începea să se ivească. Ea știuse despre pericol. El o avertizase ce se va întâmpla. Și, într-un final, nu i-a păsat decât de respectarea regulilor, pentru că era cea mai convenabilă cale.

Privindu-și ceasul, își dădu seama că se făcuse timpul să plece. Închise manualul și se ridică de pe locul unde stătuse, oprindu-se apoi puțin, pentru a vedea dacă mișcările sale îi făcuseră pe ceilalți să îl remarce. Nici vorbă. Atunci porni, traversând parcul, cu manualul sub braț. În buzunar avea o scrisoare compusă de el și se îndreptă către cutia poștală, aflată chiar lângă clădirea laboratorului de științe. Strecură plicul prin fanta îngustă de metal și așteptă; câteva minute mai târziu, o zări pe Serena ieșind pe ușă, exact la ora la care se aștepta.

Deja știa multe despre ea. În ziua de azi, se pare că toți tinerii au un cont de Facebook, Twitter, Instagram și Snapchat, expunându-și viața în văzul oricui ar fi fost curios să pună pie-sele de puzzle cap la cap. Totul este aici – ce le place, cu cine sunt prieteni, unde-și petrec timpul. Știa deja, dintr-o postare

pe Facebook, că duminica asta urma să ia brunch-ul acasă la părinți, alături de sora ei, și, pe când o privea trecând prin fața lui, cu părul castaniu închis căzându-i, abundent, pe umeri, remarcă din nou cât era de frumoasă. Avea o grație naturală și atrăgea zâmbete de apreciere din partea tuturor tipilor pe lângă care trecea, deși, absorbită de conversație, nu părea să observe asta. Vorbea înflăcărat cu o colegă de clasă, o blondă scundă și plinuță. Fuseseră împreună la seminarul de pedagogie; el știa că fata dorea să devină învățătoare. Își făcea planuri, așa cum își făcea și Cassie.

El păstră distanța, simțind cum simpla ei prezență îi insufla energie. O energie care îl înconjura de doi ani. Ea nici nu avea habar cât de aproape era el sau ce-ar fi putut face. Niciodată nu avusese curiozitatea să privească peste umăr, căci atunci cu siguranță l-ar fi observat. De ce ar fi privit? Pentru ea, el nu exista, era doar un chip oarecare în mulțime...

Se întrebă dacă ea îi vorbise blondei despre planurile de weekend, de locurile unde avea de gând să meargă sau de oamenii cu care dorea să se vadă. În ceea ce-l privea, el plănuiise să se alăture familiei la brunch-ul de duminică, deși nu ca invitat. Avea să-i urmărească dintr-o casă învecinată, situată într-un cartier aparținând clasei de mijloc. Casa era goală de o lună, proprietarii fiind executați silit de bancă, dar încă nu fusese scoasă la vânzare. Deși încuietoarea ușii de la intrare era solidă, se putuse strecura înăuntru printr-o fereastră laterală, fără mari probleme. Deja știa că din dormitorul matrimonial putea vedea perfect veranda din spatele casei ei și bucătăria. Duminică, avea să privească familia unită râzând și glumind la masa de pe verandă.

Știa câte ceva despre fiecare din ei. Felix Sanchez ilustra perfect povestea imigrantului de succes; articolul din ziar pus în ramă și afișat la loc de cinste în restaurantul lor relata cum Felix pătrunsese clandestin în țară, pe când era adolescent, fără să știe o boabă de engleză și cum începuse să spele vase

într-un restaurant local. Cincisprezece ani mai târziu, după ce devenise cetățean american, economisise suficienți bani cât să-și deschidă un mic local într-un strip-mall – La Cocina de la Familia – unde le servea clienților bunătățile gătite de soția lui, Carmen. În vreme ce ea pregătea bucatele, el făcea restul treburilor, mai ales în primii ani ai afacerii. Încetul cu încetul, restaurantul se dezvoltase și acum era considerat unul dintre cele mai bune localuri mexicane din oraș. Deși aveau peste cincisprezece angajați, mulți dintre ei erau rude cu Felix Sanchez, păstrând astfel caracterul familial al restaurantului. Amândoi părinții ei lucrau încă acolo, iar Serena servea la mese de trei ori pe săptămână, așa acum făcuse cândva și sora ei mai mare, Maria. Felix era acum membru al Camerei de Comerț și al Clubului Rotary; era și diacon la Biserica Sfânta Maria unde el și soția lui asistau în fiecare duminică dimineață, la ora șapte fix, la slujbă. Carmen era mai învăluită în mister; despre ea știa doar că se simțea mai confortabil vorbind în spaniolă, decât în engleză, și, ca și soțul ei, era foarte mândră că Maria devenise prima absolventă de facultate din familia lor.

Cât despre Maria...

Pe ea nu o văzuse încă la Wilmington. Fusese plecată în ultimele câteva zile din oraș, la o conferință juridică, dar o cunoștea mai bine decât pe toți ceilalți. În trecut, când ea locuise în Charlotte, o văzuse de multe ori. Chiar vorbise cu ea. Încercase să o convingă că se înșală. Și, în final, ea îl făcuse să sufere așa cum nimeni, niciodată, n-ar trebui să sufere, iar el o ura pentru ce-i făcuse.

Când Serena flutură din mână către prietena ei, în semn de rămas-bun, și se îndreptă spre parcare, el continuă să meargă înainte. N-avea niciun rost să o urmărească și era mulțumit la gândul că va vedea mica, dar fericita familie duminică. Mai ales pe Maria. Maria era, evident, chiar și mai frumoasă decât sora ei, deși, sincer vorbind, ambele păreau câștigătoare ale loteriei genetice, cu ochii lor întunecați și trupurile aproape

perfecte. Încercă să și le imagineze stând una lângă cealaltă la masă; în ciuda diferenței de șapte ani dintre ele, mulți oameni credeau că sunt gemene. Și totuși erau foarte diferite. În vreme ce Serena era mereu veselă și pusă pe șotii, Maria, mai liniștită și mai determinată, fusese cea mai serioasă și mai studioasă dintre surori. Chiar și așa, ele nu erau doar surori, ci și cele mai bune prietene. Era posibil, se gândea el, ca Serena să fi văzut, la sora ei, trăsături de caracter pe care ar fi vrut să le copieze, iar lucrul acesta era valabil și în cazul Mariei. Simți un fior de entuziasm la gândul apropierii weekendului, știind că avea să fie una dintre ultimele ocazii în care familia se va strânge laolaltă, într-o aparență de normalitate. Voia să vadă cum se comportau cei din familia Sanchez înainte ca tensiunile să înceapă să le macine dulcea lor viață... înainte să îi cuprindă spaima. Înainte ca viețile lor să fie distruse, mai întâi lent, apoi cu furie.

În definitiv, venise acolo cu un scop, iar acel scop avea un nume. Numele său era răzbunare.

CAPITOLUL 1

Colin

Colin Hancock stătea aplecat peste chiuveta din baie, cu cămașa ridicată, pentru a-și putea examina mai bine juliturile de pe coaste. Se gândea că a doua zi dimineață, când se va trezi, acestea aveau să devină vineții. Simpla atingere a rănilor îl făcea să se strâmbe și, deși știa din experiență că disconfortul putea dispărea pentru o vreme, se întrebă dacă nu cumva dimineață îi va fi greu să și respire din cauza durerii.

Fața lui însă...

Ei bine, fața lui ar fi putut fi o problemă – nu pentru el, ci pentru alții. Cu siguranță, colegii de clasă aveau să se zgâiască la el cu ochi mari și îngroziți și să șușotească pe la colțuri, deși se îndoia că vreunul va avea curajul să-l întrebe ce se întâmplase. În primele săptămâni petrecute la universitate, majoritatea colegilor i se păruseră destul de simpatici, dar îi era clar că niciunul nu știa ce-i cu el și nici nu încercase vreodată să-i vorbească. Nu că asta l-ar fi deranjat. Nu de alta, dar, practic, toți colegii erau cu șase-șapte ani mai mici decât el, erau fete și bănuia că, date fiind recentele lui experiențe de viață, aveau prea puține lucruri în comun. Cu timpul, ca și ceilalți, colegii aveau să tragă propriile concluzii referitoare la el. Dar lui nu-i păsa. Nici măcar nu se obosea să-și facă griji din pricina asta.

Și totuși trebuia să recunoască faptul că acum arăta de-a dreptul jalnic. Ochiul lui stâng era umflat și albul ochiului drept era sângieru plin de vinișoare sparte. În mijlocul frunții avea o despicătură adâncă, pe care reușise s-o acopere, iar julitura plumburie de pe pometul drept părea a fi vreun semn din naștere. Buzele, sparte și umflate, completau imaginea. Avea neapărat nevoie de un pachet de gheață pe care să și-l pună pe față cât mai repede cu putință, dacă voia ca fetele de la facultate să se mai poată concentra și la altceva decât la figura lui stâlcită de lovitură. Dar trebuia să înceapă cu începutul; chiar în acea clipă era lihnit de foame și trebuia neapărat să mănânce. În ultimele două zile, abia dacă ciugulise câte ceva, și voia ceva ușor de gătit, convenabil și – dacă se putea – nu total nesănătos. Din nefericire, la acea oră târzie din noapte, majoritatea restaurantelor erau deja închise, așa că se mulțumi să intre într-o locanță de pe marginea autostrăzii, cu gratii la ferestre, pete de apă pe pereți, linoleum jupuit și separeuri improvizate, lipite cu bandă adezivă. Totuși, locul avea un avantaj: clienții nu părură impresionați de felul cum arăta atunci când își croi drum spre masă. Oamenii care obișnuiau să-și petreacă nopțile prin asemenea spelunci aveau bunul-simț să nu-și bage nasul în oala altora. Din câte își putea da seama, jumătate din cei de acolo încercau să-și revină din mahmureala unei beții grozave, pe când cealaltă jumătate – șoferi de cursă lungă, de bună seamă – erau mahmuri și ei, dar de oboseală.

Era genul de loc unde ar fi fost foarte ușor să intri în bucluc și, după ce intrase în parcare, cu Evan urmărindu-l, la bordul luxosului său Prius, el chiar se așteptase ca Evan să-și vadă de drum. Dar Evan trebuie să fi bănuțit și el că acolo era rost de scandal. Era singurul motiv pentru care punea piciorul într-un asemenea stabiliment, mai ales noaptea. Cu cămașa sa roz, șosetele cadrilate, pantofii eleganți din piele și părul blond-nisipiu, pieptănat cu grijă, într-o parte, Evan nu ar fi trecut neobservat în această mulțime de cheflii nocturni. De fapt, autoturismul lui de lux i-ar fi atras ca un magnet pe băieții de cartier cu palme

trudite, care-și petrecuseră aproape toată noaptea bându-și mințile pe la mese, gata să sară la bătaie.

Colin deschise robinetul și își umezi mâinile, apoi își puse palmele pe obraji. Apa era rece, exact cum își dorea. Pielea îl ustura, ca arsă. Pușcașul marin cu care se încăierase fusese ceva mai puternic decât se așteptase – și asta fără să pună la socoteală loviturile sub centură. Dar cine și-ar fi putut imagina asta uitându-se la el? Înalt și slab, tuns soldățește, cu sprâncene ascuțite, caraghioase... N-ar fi trebuit să-l subestimeze pe tip și își promise să nu mai lase niciodată să se întâmple așa ceva. Altfel risca să ajungă să-și sperie tot anul colegii și să le strice întreaga experiență a studenției. *Mamă, am în grupă un tip groaznic, care vine mereu cu vânătăi pe față și are niște tatuaje ciudate!* și-i imagina el plângându-se părinților la telefon. *Și trebuie să stau chiar lângă el la cursuri!*

Își scutură mâinile de apă. Când ieși din toaletă, îl zări pe Evan în separeul din colț. Spre deosebire de el, Evan părea un student tipic. Avea încă o figură copilărească și, apropiindu-se de masa lui, Colin se întrebă cam de câte ori pe săptămână se bărbierea.

– Ți-a luat destul de mult, zise Evan, pe când Colin se așeză la masă. Mă întrebam dacă nu cumva te-ai rătăcit.

Colin se așeză într-o rână, sprijinindu-se pe o pernuță de vinil.

– Sper că nu te-ai speriat fiindcă te-am lăsat aici singurel atâta vreme.

– Ha, ha! Ce glumă bună!

– Vreau să te întreb ceva.

– Dă-i drumul.

– De câte ori pe săptămână te bărbierești?

Evan clipi, nedumerit.

– Ai stat la baie zece minute și te-ai gândit doar la asta?

– Nu, m-am gândit la asta când mă apropiam de masă.

Evan se holbă la el.

– Mă bărbieresc în fiecare dimineață.

Libris .RO
Respect pentru oamenii și cărți

– De ce?

– Cum adică de ce? Din același motiv pentru care te bărbieresti și tu.

– Eu nu mă bărbieresc în fiecare dimineață.

– Și atunci de ce naiba discutăm despre asta?

– Fiindcă eram curios și te-am întrebat, iar tu mi-ai răspuns, spuse Colin. Ignorând nedumerirea de pe chipul celui-lalt, făcu un semn spre meniul.

– Te-ai răzgândit și te-ai hotărât să comanzi?

Evan scutură din cap.

– Nicio șansă.

– Nu ai de gând să mănânci nimic?

– Nu?

– Reflux gastric?

– Nu. De fapt, asta are legătură mai mult cu bănuiala mea că ultima inspecție în bucătăria localului s-a făcut pe vremea când Reagan era încă președinte.

– Să știi că mâncarea nu este chiar așa de rea.

– L-ai văzut pe bucătar?

Colin aruncă o privire spre grătarul din spatele teighelei unde zări un om care părea personificarea bucătarului unei spelunci mizere, cu un șorț unsuros ce se chinuia să acopere o burtă impresionantă, o chică lungă, legată în coadă la spate și tatuaje care-i acopereau brațele.

– Îmi plac tatuajele lui.

– Zău? Ce surpriză!

– Asta-i adevărul.

– Știi. Tu spui întotdeauna adevărul. Vezi, asta e o parte din problema ta.

– De ce e o problemă?

– Fiindcă oamenii nu vor întotdeauna adevărul. E ca atunci când iubita ta te întreabă dacă o rochie o face să arate grasă și tu trebuie să-i spui că este frumoasă.

– N-am nicio iubită.

– Probabil din cauză că i-ai spus ultimei tale iubite că arată grasă, fără să menționezi și partea cu frumusețea.

– Așa ceva nu s-a întâmplat.

– Da, dar ai priceput ce vreau să spun... Uneori, trebuie să... mai tragi puțin de adevăr, ca s-o scoți la capăt cu oamenii.

– De ce?

– Pentru că așa se poartă o persoană normală. Așa funcționează societatea. Nu le poți spune oamenilor chiar ce-ți trece prin cap. Îi face să se simtă incomod sau, mai rău, le jighește sentimentele. Și, așa cum știi, angajatorii urăsc asta.

– Bine, am înțeles.

– Nu mă crezi?

– Ba te cred.

– Dar nu-ți pasă.

– Nu.

– Fiindcă mai curând ai spune adevărul.

– Da.

– De ce?

– Am aflat că asta funcționează, în cazul meu.

Evan rămase câteva clipe tăcut.

– Uneori, și eu aș vrea să mă comport astfel. Să-i spun, pur și simplu, șefului meu ce cred, cu adevărat, despre el, fără să-mi pese de consecințe.

– Poți face asta. Tu alegi să nu o faci.

– Am nevoie de salariu.

– Asta e doar o scuză.

– Poate, bâiguie Evan, ridicând din umeri. Dar am aflat că asta funcționează, în cazul meu. Uneori, e necesar să minți. De pildă, dacă îți spun că am văzut niște gândaci sub masă cât timp tu erai la baie, ai putea să devii la fel de scârbit de ideea de a mânca aici ca și mine.

– Știi că nu trebuie să rămâi, nu? N-o să pătesc nimic.

– Asta zici tu.

– Trebuie să îți faci griji pentru tine, nu pentru mine. Și, plus de asta, se face târziu. Nu trebuie să pleci mâine la Raleigh cu Lily?

– Mâine la prima oră. Trebuie să fim la slujbă la ora unsprezece, cu părinții mei, și imediat după aceea mergem să luăm brunch-ul. Dar, spre deosebire de tine, eu n-o să am probleme să mă scol din pat mâine-dimineață. Apropo, arăți groaznic.

– Mulțumesc de aprecieri!

– În special ochiul tău arată grozav.

– N-o să mai fie așa de umflat mâine.

– Nu ăla, celălalt. Cred că ți s-au spart toate vasele de sânge din el. Sau, cine știe, poate ești un vampir.

– Am remarcat asta.

Evan se tolăni pe spate, întinzându-și, încet, brațele.

– Vrei să-mi faci o favoare? Caută să nu te arăți vecinilor mâine în halul ăsta. Nu mi-ar plăcea să creadă că ți-am umflat ochii pentru că ai întârziat cu plata chiriei sau ceva de genul ăsta. Nu vreau să-mi pătez reputația de proprietar.

Colin zâmbi. Era mai gras decât Evan cu cel puțin cinci-sprezece kilograme și îi plăcea să glumească, spunând că singurul motiv care l-ar face pe Evan să calce într-o sală de fitness ar fi să le facă un audit.

– Promit să nu mă arăt mâine la față, zise Colin.

– Bun! Având în vedere reputația mea și toate celelalte, e o decizie excelentă.

Chiar atunci își făcu apariția chelnerița, punând pe masă o farfurie plină cu omletă din albușuri de ou, șuncă prăjită și un bol cu cereale. Trăgând bolul spre el, Colin se uită la cana lui Evan.

– Ce bei acolo?

– Apa caldă cu lămâie.

– Vorbești serios?

– E trecut de miezul nopții. Dacă aș bea cafea, aș rămâne treaz toată noaptea.

Colin ronțăi cerealele între măsele, înainte să le înghită.

– Am înțeles, zise el.

– Cum? Nicio ironie?

– Sunt doar surprins că au lămâi aici.

– Și eu sunt surprins că gătesc omletă din albușuri de ou. Ești, probabil, prima persoană din istoria localului care a încercat să mănânce o masă sănătoasă aici, zise el și se întinse după sticla cu apă. Apropo, ce ai de gând să faci mâine?

– Trebuie să repar contactul la mașină. Nu mai pornește așa cum ar trebui. Și după aia tund peluza și mă duc la sală.

– Nu vrei să vii cu noi?

– Nu mă omor după prânzurile în familie.

– Nu te invităm la prânz. De fapt, chiar am îndoieli că ți s-ar permite să intri în club, judecând după cum arăți. Dar ai putea să-ți întâlnești părinții la Raleigh. Sau să-ți vezi surorile. Clubul e pe drumul către Chapel Hill.

– Nu, mulțumesc.

– M-am gândit doar că trebuia să-ți spun.

Colin luă o lingură de cereale.

– Nu e cazul.

Evan se lăsă, moale, pe scaun.

– A, să nu uit! Au fost câteva dueluri grozave în seara asta. Cel de după al tău a fost strașnic.

– Da?

– Un tip pe nume Johnny Reese a reușit să obțină abandonul încă din prima repriză. Și-a pus adversarul jos cât ai zice pește, l-a prins în cravașă, l-a strâns și tipului i s-a tăiat filmul. Reese ăsta e mai agil ca o felină!

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Că e mult mai bun ca tine.

– Am înțeles.

Evan începu să bată darabana cu degetele în masă.

– Deci... ești mulțumit de cum ai luptat în seara asta?

– Acum s-a terminat.